

Ποτεμκίνος. Διὰ θέσιν ἀνωτέρων ἀπαιτοῦνται πολλὰ προσόντα, ἰκανότης, ἀρχαιότης, παιδεία, ὧν δυστυχῶς στερεῖσαι. Αἱ θέσεις δὲ, ἅς δύναται τις καὶ ἄνευ παιδείας καὶ ἀρχαιότητος νὰ λάβῃ, ἀπαιτοῦσι τοῦλάχιστον ἡλικίαν ἀνδρικήν. Βεβαίως ἂν θελήσω θὰ λάβῃς μίαν τῶν τελευταίων τούτων, ἀλλὰ δὲν ἀντέχεις πλέον διδάσκαλέ μου, δὲν ἀντέχεις.»

«Ἐὰν θέλῃς, εἶπεν ὁ γέρον, γίνομαι διὰ σοῦ ἐντελῶς εὐτυχής. Ἔχω ὑπ' ὄψιν τὴν θέσιν ἐκείνην, δι' ἧς καὶ πολλὰ ἀπολαύει τις καὶ μικρὰν, ἐλαχίστην ἐργασίαν ἐργάζεσθαι. Εἶμαι ὅμως γέρον, ὡς προλαβόντως ἀνέφερες, καὶ δὲν ἀντέχω εἰς ἐργασίας βαρείας καὶ ἐπιπόνους· ἀλλὰ τὸ ξυλάριον, τὸ ὁποῖον ἐκίνει ἐν τῷ θεάτρῳ ὁ ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας ἑδρας καθήμενος ἀνὴρ, τὸ ξυλάριον ἐκεῖνο εἶναι, ὡς μοι ἐφάνη, λίαν ἐλαφρὸν, καὶ δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ κινῶ αὐτὸ εὐκόλως. Δὲν μοι κάμνεις λοιπὸν τὴν χάριν νὰ παύσης τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον καὶ νὰ διορίσης ἐμὲ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ;»¹

A. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς βαρέως κοιμώμενον.

[Ἐκ τῶν τοῦ Π. Τανταλίδου].

Ζωντανόνεκρος σωρὸς νέος ἔτι, κρίμα, κρῖμα!

Ἄναπαυετ' ὑπ' αὐτὸ τοῦ παπλώματος τὸ μνήμα.

Κλαυσέ τον πρὶν σηκωθῆ, ὅμως ποῦ νὰ τὸν σηκώσης;

Ἐσκοτώθῃ ἐν ᾧ ζῆ, καὶ δὲν ζῆ νὰ τὸν σκοτώσης.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἱ εὐρίσκόμενοι ἐπὶ ὑψηλῶν θέσεων ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀνέλθωσιν εἰς ἔτι ὑψηλοτέρας· οἱ καθέξαντες ὅμως τὰς ὑψίστας, πολλάκις ἀποβλέπουσι μετὰ λύπης εἰς τινὰ εὐχαριστοτέρων θέσιν, ἢν ἀφῆκαν.

* * Ἐκάστη δύσις ἡλίου δωρεὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν φρόνησιν καὶ τὴν πείραν, ὧν ἡ ἔλλειψις ἐβλαψεν αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι ἡ φρόνησις καὶ ἡ πείρα αὕτη οὐδὲν ἔχρησιμῶσι τὴν ἐπιούσαν. (Rukert).

* * Δὲν εἶνε ὁ χρυσὸς καὶ ἡ πολυτέλεια τὰ σημεῖα τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἀλλ' ἡ περὶ τούτους τρόπους κομψότης, ἡ γαλήνη, ἡ ἄνευ σκέψεως καὶ προσποιήσεως φυσικὴ εὐγένεια, ἡ θέτουσα ἕκαστον ἐν τῇ θέσει του καὶ μένουσα πάντοτε ἐν τῇ ἰδίᾳ. (Κ^α Krudner).

* * Ὁ κακουργήσας ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ μυστηρίου, ζῆ ἐν τῷ διηγεσθαι φόβῳ, ὅτι ἀπρόοπτον τι συμβῆν δύναται νὰ τὸν προδώσῃ. Διὰ τὸ πρᾶτων τὸ ἀγαθὸν, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ πολλάκις, δὲν ἠθέλην ἐλπίζει, ὅτι ἡμέραν τινα δύναται νὰ τύχῃ εὐγνωμοσύνης; (Goethe).

* * Αἱ ἰδιόγραφοι ἐπιστολαὶ εἶνε οἱ μέγιστοι ἡμῶν ἐχθροί.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ ~ ~ Περὶ τὸ ἔτος 1830 ἐν Ἐλβεστάνιζ τῆς Βοημίας, γράφει γερμανικὴ τις ἐφημερίς, νῆα τις χωρική, ὑπηρετρία παρὰ τινι τῶν πολιτῶν, ἧτις ἐβαρύνετο μόνη τῆς ἐν τῷ μαγειρείῳ Κυριακὴν τινα, κατεγίνετο, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, εἰς ἐπιπόνησιν τοῦ βηματισμοῦ νέου τινὸς χοροῦ, ὃν ἐφῆρμεσεν εἰς τὸν σκοπὸν ἐνὸς τραγουδίου τοῦ χωρίου τῆς. Οἱ κύριοί τῆς ἐπανελθόντες τὴν εὐρον οὕτω πως χοροπηδῶσαν καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιπλήξωσι, τὴν προσεκάλεσαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν βηματισμὸν ἐκεῖνον τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἶθουσαν, ἔνθα εὐρίσκετο καὶ ὁ μουσικὸς Ἰωσήφ Νέρουδας, ὅστις ἐσημείωσε καὶ τὸν σκοπὸν καὶ τὸν βηματισμὸν. Μετ' οὐ πολὺ ὁ νέος χορὸς ἐχορεύθη παρὰ πάντων εἰς τινὰ εὐρτήν. Τῷ 1835 ἐγνώσθη εἰς Πράγαν, ἔνθα ἔνεκα τοῦ ἡμίσεος βήματος, ὕπερ περιείχετο εἰς αὐτὸν τὸν ὠνόμασαν πούλικαν, ὕπερ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου σημαίνει ἡμῖσι. Μετὰ τέσσαρα ἔτη μουσικοὶ τινες ἐκ Πράγας διέδωσαν τὴν πόλικαν εἰς Βιέννην. Τῷ 1840 χοροδιδάσκαλός τις τῆς Πράγας καλούμενος Ράββ ἐχόρευσε κατὰ πρόωτην φοράν τὴν πόλικαν εἰς τὸ Ὄδειον τῶν Παρισίων, ἧτις ἔκτοτε κατέστη χορὸς πάγκοινος καὶ λίαν δημοτικὸς. Ἡ πρώτη δὲ τυπωθεῖσα μουσικὴ διὰ τὴν ὄρχησιν τῆς πόλικας εἶνε Φραγκίσκου τινὸς Χίλμαρ, μουσικοδιδασκάλου ἐν Κοπιιδλέω.

~ ~ ~ Κατὰ τὸ ἔτος 1686 ἀπεστάλη μητροπολίτης Ἰωαννίνων Κλήμης ὁ Χίος, ἀνὴρ ἀμαθέστατος, ὅστις ἐκίνησε τὴν κατ' αὐτοῦ περιφρόνησιν τῶν τότε φιλομαθῶν Ἰωαννιτῶν, οἵτινες καὶ συνεφώνησαν ἐν τάχει ἵνα ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ζητοῦντες τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἐζήτησε τὴν εὐμένειαν τῶν προϊσταμένων, συγκατετέθησαν οὗτοι νὰ μὴ ζητήσωσι τὴν ἐξωσίον του, ἂν ὑπέσχετο νὰ ἐνασχοληθῆ μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς ἐγκυκλοπαιδείας· τούτου γενομένου δεκτοῦ ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον ἐπεφορτίσθη παρὰ τῶν Ἰωαννιτῶν ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Βησσαρίων ὁ Μακρὸς, ὁ τῶς διδάσκαλος τῆς πόλεως χρηματίσας καὶ τότε ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Λυγκιάδων μονάζων. Ὅθεν εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο μετέβη ἀμέσως ὁ μητροπολίτης, καὶ διὰ πολλῆς προθυμίας, ἐν πενταετῇ διαστήματι, ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ Βησσαρίωνος τὰ τότε παραδιδόμενα ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητροπόλιν του, κυβερνωμένην εἰς τὸ μεταξὺ παρὰ τοῦ πρωτοσυγκέλλου καὶ τῆς ἐκ προϋχόντων ἐπιτροπῆς. Ἐν ἔτει 1704 ὁ μητροπολίτης Κλήμης ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν δι' ἐπαρχιακὰς ὑποθέσεις, καὶ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν πάντων διὰ τὴν μεγάλην παιδείαν του!

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

1. Οἰκογ. ἡ μερολόγιον.